

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Apostolica contra nostri temporis hæreses

In quibus Loca illa explicantur, quæ Hæreticj hodie (maximè Caluinus & Beza) vel ad sua placita stabilienda, vel ad Catholicæ Ecclesiæ dogmata infirmanda ...

In Acta Apostolorum to. primus

Stapleton, Thomas

Antverpiae, 1595

32. Factum est autem vt petrus, dum transire vniuersos, deueniret ad sanctos qui sunt Lyddæ.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39424

Spiritum Sanctum sic accepisse, sicuti per manus Apostolorum dabatur Spiritus Sanctus, Calvinus dicere non potest, quando ex illa impositione manuum iuxta Calvinum doctrinam non ipse Spiritus Sanctus, sed tantum dona Spiritus S. visibilia data erant. Paulus autem hoc loco tum ipso Spiritu S. implendus dicitur, tum illa dona per Ananiam accepisse non legitur. Ita undique plusquam ridicula, futilis, & insulsa esse haec accusatio Calvinum reprehenditur. Superbus haereticus petulanter alios plusquam ridiculos vocans, se ipsum plusquam ridiculum omnibus deridendum praebuit.

32. *Factum est autem ut Petrus, dum transiret universos, deveniret ad sanctos qui sunt Lydda.*

Calvini
odium in
primatu
Petri.

NON patitur Calvinus aliquid in Scriptura aut Evangelica aut Apostolica pro primatu Petri supra reliquos Apostolos ac discipulos sonare. Quicquid eò facere videtur, studiosè arrodit, mordet, lacerat. In id intentus quum esset, hunc quoque locum minimè sibi praetermittendum duxit. Animaduertit enim hanc Petri visitationem generalem (sic enim verba sonant) ad Petri primatum aliquo modo demonstrandum à Catholicis accommodari posse. Totis igitur viribus argumentum impugnat. *Oportuit (inquit) Apostolos, quibus nulla erat status at-
tributa,*

eributa, huc illuc, quocumque ferebat occasio, pergere.
 Quare dum singuli diversis in partibus occupantur,
 hanc provinciam obivit Petrus. Vnde refellitur Pa-
 pistarum stultitia, qui ex iure visitandi Petri pri-
 matum colligunt: quasi verò reliqui Apostoli, quum
 Petrus Ecclesias lustraret, Hierosolyma tanquam
 privatè homines otium coluerint. Hæc ille. Bre-
 uis, sed varijs mendacijs ac paralogismis re-
 ferta oratio. Quæ antequam aperiã, quia
 ex huius loci accommodatione Papistarum
 stultitiam arguit, Chrysostomi iudicium illi
 opponimus, quem an pro stulto Papista ha-
 beri velint Calvinista, ipsi viderint. Sic in
 hunc locum scribit: *Quemadmodum dux in ex-*
ercitu obambulans considerabat quæ pars sit coadu-
zata, quæ ornata, quæ suo adventu egeat; vide ubi-
que Petrum circumcursare, & primum inueniri.
 Hæc ille. Primatum Petri hoc etiam in fa-
 cto disertè obseruat. Sed nunc ad Caluini
 refutationem veniamus. Apostolis nullam
 fuisse attributam stationem, ideoque huc il-
 luc quocumque ferebat occasio perrexisse,
 vnde probat Calvinus? ex qua Scriptura, ex
 qua veteri & approbata historia? Apostolos
 omnes Hierosolymis mansisse, quum prima
 vigeret persecutio, narrat Lucas. Propaga-
 to postea in Samaria Euangelio, Petrum &
 Ioannem eò missos fuisse idem commemo-
 rat: alios extra Iudeam aut missos aut spõte
 profectos non narrat: imò Apostolos (vno
 excepto Petro, qui transibat per vniuersos, &

Chrysost.
 in com. in
 hunc lo-
 cum.

Act. cap. 8

Apostoli aliquot annis Hierosolymis hæserunt. non Iudæam tantum, sed & Samariam, totamque Syriam hoc tempore peragravit, mox dicitur) omnes Hierosolymis ad aliquot adhuc annos perstitisse, tum Iacobum

A. 12. Apostoli martyrium Hierosolymis completum, tum primum Concilium Hierosolymis habitum, non obscure testantur. Omnes enim Antiochiæ graui controuersia de legalium obseruatione, ascenderunt Paulus & Barnabas, & quidam alij ex alijs, ex Antiochia ad Apostolos & Presbyteros in Hierusalem. Manerant igitur vsque ad eius Concilij tempus Apostoli in Hierusalẽ, Petro interim peragrante & visitate omnes nouellas Ecclesias per totam Palæstinam & Syriam. Illo videlicet tempore, anno quarto ante mortem Tiberij, Antiochenam Petrus fundauit Ecclesiam, teste Eusebio in Chronicis. Sanctus Apollonius, antiquus Theologus, agens aduersus Cataphrygas, testatur se traditionem accepisse, Salua orem mandatum dedisse Apostolis, ne vsque ad 12. annos Hierosolymis decederent, vt refert Eusebius in Historia Ecclesiastica. Et Paulus quidem triennio post conuersionem suam omnes Apostolos Hierosolymis inuenit, tametsi Petrum duntaxat ac Iacobum salutasset, quia quindecim tantum diebus illic hærens deductus est à fratribus in Casaream, & dimissus in Tharsum. Pauli autem conuersio in annum Domini 36. incidit, id est, tertio post propagari

A. 15.

Antiochia graui controuersia de legalium obseruatione, ascenderunt Paulus & Barnabas, & quidam alij ex alijs, ex Antiochia ad Apostolos & Presbyteros in Hierusalem. Manerant igitur vsque ad eius Concilij tempus Apostoli in Hierusalẽ, Petro interim peragrante & visitate omnes nouellas Ecclesias per totam Palæstinam & Syriam. Illo videlicet tempore, anno quarto ante mortem Tiberij, Antiochenam Petrus fundauit Ecclesiam, teste Eusebio in Chronicis. Sanctus Apollonius, antiquus Theologus, agens aduersus Cataphrygas, testatur se traditionem accepisse, Salua orem mandatum dedisse Apostolis, ne vsque ad 12. annos Hierosolymis decederent, vt refert Eusebius in Historia Ecclesiastica. Et Paulus quidem triennio post conuersionem suam omnes Apostolos Hierosolymis inuenit, tametsi Petrum duntaxat ac Iacobum salutasset, quia quindecim tantum diebus illic hærens deductus est à fratribus in Casaream, & dimissus in Tharsum. Pauli autem conuersio in annum Domini 36. incidit, id est, tertio post propagari

Euseb. lib. 5. c. 17

A. 9.

gari ceptum Hierosolymis Euangelium. Concilium quoque Hierosolymis ab Apostolis habitum in annum Domini incidit 51. annis videlicet 17. post primam Euangelij predicationem. Nam eo tempore hoc Concilium habitum fuisse, quo Paulus cū Barnaba ex Antiochia Hierosolymam ascenderant (quod post annos 14. à sua videlicet conuersione numerandos, vt bene probat Caesar Baronius, factum Paulus affirmat) tum certa ratio demonstrat, quia eadem intercessit causa, nempe de abolenda circumcissione; tum antiquissimi ferè omnes Ecclesiastici Scriptores attestantur: *Epiphanius, †Hieronymus, †Philastrius, & alij. Denique Apostolorum diuisio siue ante hoc Concilium facta fuerit, vt graues authores existimant, ex reuelatione tamen omnes eò confluisse, sicuti Paulus ex reuelatione se Hierosolymam tunc temporis ascendisse discretè affirmat, siue post hoc Concilium, vt indicat Chrysostomus, affirmans Apostolos vsque ad Pauli in urbem aduentum inde non recessisse; hoc saltem tempore quo *Petrum transisse per vniuersos* Lucas scribit, Apostolos adhuc in varias orbis partes diuisos non fuisse, sed Hierosolymis perstitisse, ex ipso Luca manifestè colligi potest. Si enim quo tempore Hierosolymam Paulus triennio post conuersionem veniens, subitoq; dimissus, Apostolos Hierosolymis inuenit;

Annaliū Tomo 1. pag. 425.

*Hær. 16. †In Catalogo. †Hær. 87.

Homil. 25 in Acta.

Petri generalis visitatio, ceteris Apostolis Hierosolymis manentibus.

uenit; eodemque tempore, quia Ecclesia habebat pacem, *Petrus transibat per vniuersam* perspicuum fit, reliquis Apostolis Hierosolymis manentibus, solum Petrum generalem hanc Ecclesiarum visitationem obijisse. Deinde, quum post hanc Petri visitationem generalem Cornelij gentilis hominis prima conuersio acciderit, Apostolorum autem diuisio ad Gentium maximè conuersionem facta est; rursus perspicuum fit Apostolorum diuisionem necdum hoc tempore factam fuisse. Sed & quum satis diu post hanc Petri visitationem Paulus Antiochia Syriae cum Barnaba ad Ecclesias Asiae fundandas missus esset (Act. 13. 2.) & ad Antiochiam Pisidiae veniens, vt Christi resurrectionem probaret, diceret, (Act. 13. 31.) *Qui visus est per multos dies his qui simul ascenderant cum eo de Galilea in Hierusalem, qui usque nunc sunt testes eius ad plebem;* dubium non est, quin ipsos maximè Apostolos designauerit, eo adhuc tempore Hierosolymis haerentes. Deinde Apostolos quidem in certas orbis terrarum prouincias mutuo consensu destinatos fuisse, & Iacobum fratrem Domini Hierosolymis Episcopum constitutum solum Iudaeam procurasse, omnium veterum calculo comprobatur. Sed vt cumque in amplissimis, quas obibat, prouincijs certam stationem Apostoli non habebant, generalem tamen aliquam omnium Ecclesiarum

rum visitationem eos obiisse, sicuti de Petro scribit Lucas, aut etiam vllas hoc tempore Ecclesias visitasse, tametsi postea Paulus & Barnabas varias Ecclesias visitauerint, nulla Scriptura commemorat, nulla historia Ecclesiastica memoriæ prodidit.

Quod ergo addit Caluinus, *Dum singuli in diuersis partibus occupantur. hæc prouinciam obiuit Petrus*, duplex mendacium est. Nam nec illo

Caluini
duplex
mendacium.

tempore extra Hierosolymā Apostoli erant (vt iam ostensum est) nec vnam aliquā prouinciam obiuit Petrus, sed *transibat vniuersos*, ait Lucas. Sic Scripturam nequiter corrumpit Caluinus, vt cauillationi locum faciat. Quam autem futile est quod addit Caluinus, *Apostolos Hierosolymæ tanquam priuatos*

Caluini
consequē
tia futilis.

homines otium coluisse, si solus Petrus Ecclesias illustraret: quasi verò aut Hierosolymis, vbi tanta fidelium messis erat, nihil Apostoli quod agerent habebant; aut, dum illam messem colebant, tanquam priuati homines agerent. An verò dum Petrus & Ioannes

ad. s.

in Samariam mittebantur, inferemus cum Caluino, reliquos decem Apostolos Hierosolymis tanquam priuatos otium coluisse? Aut quando facta persecutione magna in Ecclesia, exceptis Apostolis, omnes alij dispersi erant, rursus colligemus, Apostolos omnes Hierosolymis tanquam priuatos homines otium coluisse? Sed hæc sunt futilissima Caluini argumenta,

quibus

cuius ingenium stulti homines sic admirantur.

Nam & vide adhuc iterum hominis cecitatem. Deinde (inquit) *ut demus fuisse primarium Apostolum (quod Scriptura saepe ostendit) an inde sequitur fuisse caput orbis?* Cui respondemus

Petrus totius orbis caput.

Si Petrus primarius fuit Apostolus, ut Scriptura saepe ostendit, id est, ceterorum Apostolorum caput, princeps, & vertex (hoc enim sensu eum primarium Apostolum fuisse Scriptura saepe ostendit, idque in hoc Actuum volumine, ut & antea, ostensum est, ostenderetur postea magis) manifestè sequitur, totius orbis eum caput fuisse. Qui enim ipsorum capitum singulorum caput erat, quomodo non membrorum omnium totiusque populi fidelis caput erat? nisi forte Christianos aliquos ostendere Calvini queat, qui Apostolis reliquis subiecti non erant, aut qui Apostolorum labore, & eorum qui vel ab Apostolis missi sunt, vel illis successerunt, in Ecclesiam collecti non fuerunt. Petrus igitur ipsorum Apostolorum caput, & inter eos primarius Apostolus, ut ab ipsa Scriptura eum saepe ostendi Calvinus nunc ipse fateretur, totius Ecclesiae Catholicae & Apostolicae, totius orbis Christiani caput indubiè demonstratur. Quae in Calvino sequuntur, mera conuitia, rixae, contumelias, fustuario magis quam refutatione egent. Sed bene est; dum perstringere primatum Petri

Petri Caluinus studuit, vt is magis nouoq; argumento illustraretur, sua importunitate effecit.

37. *Quam cum lauisent, posuerunt eam in conuiculo.*

INuenit & hic Caluinus quo Christianos Catholicos leuissima ex causa rursus inderet. *Præpostera* (inquit) *fuit hac in parte, vt in ceremonijs omnibus, imitatio.* Inconsiderate enim Christiani hoc exemplum (vt mortuorum corpora lauarent) ad se traxerunt: quasi perpetua esse deberet figura legalis observatio. Nam inter Euangelij primordia, tametsi abolita erat necessitas, usus tamen licitus fuit, donec temporis successu obsolesceret. Atqui hodie monachi non secus Iudæum emulantur, atque olim Gentes, sine defectu & iudicio. Lauantur enim apud eos cadauera, vt Christum in umbris sepeliant; que in eius sepulchrum abdi a nunquam in usum reuocari debuerant. Hæc ille. Ad hanc Caluini in re tam leuicula (defunctorum enim corpora lauare, nec vt religionis ritus aliquis, nec vel à Iudæis vel à Gentibus sumpta ceremonia, sed veluti ex iure natura deriuatus instinctus esse videtur, quo defunctorum amicorum corpora quam honestissime tellure recondi, sensus quidam humanitatis homines admonet) tam acrem contra Christianos reprehensionem, quasi paganus ille, non Christianus foret, breuiter respondemus. Tametsi consuetudo

Christia-
norū ho-
stis Cal-
uini.